

PBJK (Pochválený buď Ježíš Kristus), drahý brat v Kristovi.

Ako vieš, tak veľakrát získame fotky len z oficiálnych zdrojov. Tu sú tie z **väznice v Žiline, kde sme boli s raperom Dávidom evanjelizovať**. Chlapci a dievčatá sa chceli fotiť a ústav to povolil, tak s radosťou.

Foto: väznica Žilina, zdroj: <https://www.zvjs.sk/sk/aktuality/puer-dei-vystupil-aj-v-ziline>

Navštívili sme rekordných 6 odielov (miest na väzbe a výkone trestu). Ďakujeme personálu ústavu za krásne fotky.

Časť listu od člena Jána z väznice v Žiline po tejto návšteve: „Hned na úvod mého dopisu ďak za otvorení očí. Vaše vystoupení Dělo a Vaše organizace úpřimně moc velký Respekt.... Víte já nebudu chodit kolem horké kaše. Já sám o sobě vím že jsem Darebák.“ **Člen Ladislav z väznice Praha Ruzyňe:** „...ono odsoudit člověka je hrozně jednoduché, ale pochopit a podat pomocnou ruku

umí málokterý člověk. Proto si Vás nesmírně vážím, za vše co děláte. “

Foto: dňa 27.1.2024 sme boli na stretnutí spoločenstva, ktoré rozjímalo o Božej vôli. A keď fotili, tak sme sa modlili za teba. A jedna z modlitieb bola ja táto: "Ježišu, odovzdávam ti svoju vôľu, daj, nech žijem len tvoju Božskú vôľu."

Časť listu od člena Mareka z väznice v Košiciach-Šaci: „Požehnaný buď Ježiš Kristus, drahí DISMAS anjeli. V prvom rade sa Vám chcem poďakovať za krásny list, ktorý mi od Vás prišiel ešte v decembri. Musím sa Vám priznať, že ma dojal k slzám, pretože tam bolo veľa krásnych príbehov so šťastným koncom. Je to naozaj tak. Náš Pán je všade a nie vždy si to vieme uvedomiť, ako sa môžu veci zmeniť ak človek má pevnú vieru a pravidelne sa modlí. Bol som milo prekvapený, keď ste mi v liste poslali rozpis čítania Svätého Písma na celý rok. Tie maľované blahoželania boli veľmi pekne urobené. Ďakujem Vám veľmi pekne za oživenie spomienok z Prešovskej väznice. Jedna z ilustrácií ma vrátila späť v čase, keď som bol ešte obvinený a zase ani neviem ako rýchlo to ubehlo a už mám za sebou takmer 16 mesiacov za mrežami. Chce to obrovskú dávku vytrvalosti z Vašej strany. Ani si neviem predstaviť, ako veľa listov ste odoslali odsúdeným. Musia to byť pre Vás náročné úlohy. Spievať, písať, hrať, modliť sa. A to ešte nehovorím o Vašich súkromných životoch, ktoré vediete. Vďaka Pánu Bohu za

DISMAS. Nikdy som netušil, že existuje toľko dobrých duší na slobode a pomáha tým, ktorí zakopli a sú za múrmi väzníc. Ale nechcem, aby ste si mysleli, že to píšem iba tak. Myslím to naozaj. Veľmi si Vás vážim, lebo robíte dobré skutky tam, kde by to nikto nečakal. Vo väzniciach, kde to je občas náročné. Dávate mi silu aj naďalej byť silný aj po duševnej stránke. To je to čo ma nabíja energiou. Cítim, že som odolnejší ako predtým. “ **Foto: kresba od Martiny z väznice v Nitre.**

Foto: dňa 28.1.2024 sme zavítali do väznice v Nitre na väzbu s Dávidom

Janočkom: „PBJK bratia a sestry, tu Dávid Janočko (raper), chcel by som sa s vami iba pozdieľať, aký nádherný sme zažili minulý týždeň s Michalom. V utorok sme najprv boli navštíviť väzbu v Žiline, čo bol úplne neskutočný čas, pretože sme boli až na šiestich miestach zahrať a povzbudiť. Chodili sme od chodby k chodbe s malým repráčikom, cez ktorý som rapoval a ohlasovali sme, že Boh koná aj medzi odsúdenými. Vtedy som veľmi prežíval, že Ježiš cez nás hovorí, lebo som to videl aj na chlapoch, že sa ich dotýka Duch Svätý! Vždy ma aj poteší, keď stretnem niekoho, koho už poznám a to sa stalo aj teraz... Bratu, aj keď to bolo na chvíľu, videl som, že Pán ti dal tento čas ako odmenu a dar povzbudenia, preto stoj pevne a zakoreňuj sa do Krista, aby si vytrval, keď sa vrátiš von za nami. Ten deň sme zakončili svätou omšou, kde ku mne počas čítania evanjelia prehovoril Duch Svätý, keď som zrazu započul moje meno v náväznosti na situáciu, ktorú som práve riešil a Boh mi pripomenul, že On nezabúda na prisľúbenia, ktoré nám dal. Slzy mi v tom momente pri jednej vete hneď vytryskli, až som ich nevedel zadržať a zase som si uvedomil, že náš Boh je verný, a preto sa nemusíme obávať! Veľmi teraz prežívam vďačnosť (o ktorej aj píšem novú pieseň, ktorú vám snád čoskoro zarapujem aj naživo, keď sa stretneme) a zažívam to veľmi aj pri službe v Dismase, lebo aj teraz, keď sme odchádzali, tak obidvaja s Michalom sme boli naplnení takou radosťou, kam všade nám Pán dovolil ísť, že sme sa len modlili ruženec a ďakovali a žehnali vám, aby aj keď my odchádzame, Duch ostal s vami. V nedeľu sme zase boli v Nitre na väzbe u žien a to bol úplne iný čas. Tak ako v Žiline sme po 20tich minútach sa presúvali od chodby k chodbe a Pán sa chcel dať spoznať čo najviac z vás, tak tu zase sme išli oveľa viac na hĺbinu, pretože sme mali omšu aj skoro hodinový program iba s jednou skupinou žien a poviem vám, že to bolo slz. Opäť som vnímal, ako Duch vedie moje slová, keď som sám od seba viacej rozprával o mojom vzťahu s maminou a až neskôr som zistil, že veľa z tých žien má podobne starých synov, ako som ja. A to je to, ako Boh koná! My ani nevieme, ale On vie, čo potrebujete počuť a On to zošle v správny čas! Ja len ďakujem, že si používa hriešnika, akým som ja. Myslím na vás často, priatelia, a svedčím o vás aj veľa vonku. Ak máte túžbu byť s nami, viete, že o ôsmej sme vždy online :D a raperi/hudobníci, čo sa snažíte kráčať a chceli by ste sa pozdieľať o textoch/hudbe, budem rád, keď mi napíšete cez Michala. “

Príspevok Luboša B. (vid' foto): „Dnes od 18:00 do 20:05 modlitba za úmysly Dismas. Začal som svätou omšou v kostole, neskôr modlitbou ruženca po ceste do domu a v dome v kaplnke na kolenách ešte dvakrát ruženec v slovenskom jazyku a jedenkrát ruženec v talianskom jazyku. Dlhší čas som sa tomu nevenoval, ale dnes som to tak cítil, že sa potrebujem aj ja modliť a priblížiť k Pánovi a k Panne Márii. “

Zdroj: <https://www.zvjs.sk/sk/aktuality/hromnice-v-uvv-a-uvtos-presov>

Foto: 1.2.2024 väznica - väzba Prešov a väznica Sabinov na východe Slovenska. Príspevok lídra kapely GPS

Janka Gorol'a: „Čas bol pre mňa veľmi požehnaný, aj keď som prežíval duchovný boj. Videl som, že niektorí chlapi túžia spoznať Boha a chcú ho prijať do svojho života. Prekážky, ktoré som mal počas toho, ako som mal ísť slúžiť do väznice - auto sa mi pokazilo, manželka bola chorá a o 1:00 ráno som jej musel volať RZP, bol som na urgente do 5:00, pokazilo sa nám druhé auto, ktoré malo ísť tiež do väznice, deň pred službou teploty (celý deň 39). Ďalej už po tretie prestali fungovať stierače na ďalšom aute. Stále sme sa modlili, Boh sa o nás postará a vyhráme tento boj. Boh nech ťa žehná, bračček. Teším sa na ďalšie väznice“ Na fotke vidíte, ako sa všetci postavili a odovzdali život Ježišovi.

Foto: 2.2.2024 v piatok sme navštívili Barborku (viď foto), ktorú určite poznáš a priniesli sme jej fyzicky listy, obrázky, náramok, dokonca aj Študentskú pečať (ktorú jej poslal člen z väznice v Čechách). Podrobne si darčeky pozerala a bola šťastná. **Mária ti odkazuje:** „Ďakujeme za všetky darčeky a listy od braččkov a sestričiek. Veľmi nás to potešilo. Či už to bol náramok alebo čokoláda až z Českej republiky. Rovnako každý jeden dopis je darom. Všetci sú pre nás požehnaním a uisťujem ich o našich každodenných modlitbách. Teraz píšem len narychlo, no sme nesmierne vďačné, že Pán nám poslal spoločenstvo Dismas do našich životov. Sme v srdciach a modlitbách s vami všetkými. Barborka a Mária“

Foto: 2.2.2024 Stanislav C. z väznice v Hrnčiarovciach, ktorý už vykonáva trest celých 23 rokov, bol na vychádzke,

pričom v prvom rade navštívil kostol, poďakoval sa Ježišovi za všetko, a potom navštívil emeritného arcibiskupa Sokola v jeho príbytku. Na **d'alšej fotke** navštívil v tento deň aj arcibiskupa Jána Oroscha s kňazom Štefanom, ktorý Stanislava ešte v Justičnom paláci na začiatku svojej misie vo väznici zachránil, lebo si chcel zobrať život. Stanislav C. napísal: „Rozhovor s otcom Štefanom o tom, čo spolu prežili, spomienky na ich spolubratov; potom sme sa rozprávali o nás - o Dismase, o Tebe, o všetkých; dokonca sme zistili, že otec arcibiskup sa o našu rodinu (DISMAS) veľmi intenzívne zaujíma a veľmi nám fandí! Nakoniec som sa prechádzal po centre Trnavy, po pešej zóne; a tam som zažil najväčšie „sklamanie“ z celých dvoch dní! Miško, keď som videl mladých ľudí, ako idú sami, vo dvojiciach, či v skupinách - každý v ruke mobil, hlava dolu.“

A na **poslednej fotke** už je v ten istý večer v kostole sv. Mikuláša v Trnave-bazilike, kde je zázračný obraz Panny Márie, na ktorom sa v čase najväčších útrap zjavil krvavý pot a slzy. V roku 1663, kedy sa nebezpeční Turci blížili k Trnave, prišlo k nevysvetliteľnej a mimoriadnej udalosti. Obraz Panny Márie (**vid' foto**) vyronil krvavé slzy a Turci sa nečakane odvrátili od mesta. Mesto Trnava proste nenašli. To, čoho sa Trnavčania najviac obávali, bolo zrazu preč. Zázrak? Áno, zázrak. Neprešlo veľa rokov a mesto bolo zaťažené zákernou morovou epidémiou. Mor sa rýchlo šíril a vyberal si stále nové obete. Mestská rada hľadala cesty k jeho zastaveniu. Keď si už utrápení obyvatelia nevedeli rady, na sviatok Obetovania Panny Márie, teda 21.novembra, sa rozhodli viesť procesiu so zázračným obrazom patrónky Trnavy. Modliaci sa veriaci spoločne prechádzali mestom a procesiu napokon zakončili v chráme. So slovami „Te Deum Laudamus – Teba Bože chválime“, mor náhle skončil. Aj vďaka týmto zázrakom bola v roku 2008 Bazilika sv. Mikuláša vyhlásená za Mariánske pútnické

miesto Trnavskej arcidiecézy. Veľa ľudí zomrelo, ako to bolo podobne v Nm 21,6. Namiesto medeneho hada spravili procesiu s Matkou Boha Ježiša Krista a mor prestal. Zázrak? Áno, zázrak. Vždy sú to zázraky, lebo zázrak je vtedy, keď už nikto neverí, že sa to môže udiat'. A verím, že aj ty to teraz práve žiješ. Zázrak obrátenia.

Foto: 4.2.2024 modlitby chvál v Leopoldove

Písal nám **Silvester člen z vyhnanstva z väznice v Hrnčiarovciach**, nakoľko nás minulý rok požiadal, aby sa náš modlitebný tím modlil za jeho neterky, lebo nevedia rozprávať: „Michal, ja som z toho EXODUSu 77 nedodržel nič, ale teraz začína pôst, tak idem do toho, chcem to obetovať za DISMAS a za mier vo svete, aby prestali tie vojny, kde umierajú nevinní ľudia, ženy a deti. Michal, raz som Ti písal že mám choré neterky, ktoré nevedeli rozprávať a stal sa Boží zázrak. Tá jedna z nich, Barborka, staršia, tak už pekne rozpráva a tá mladšia tiež začína hovoriť, vďaka Bohu.“

Zdroj: <https://www.zvjs.sk/sk/aktuality/oslava-patrona-farnosti-sv-jana-bosca> Foto: 4.2.2024 väznica Sučany s LCH

Časť listu od člena Stanislava z väzenskej nemocnice v Trenčíne: „Duchu Svätý, pomôž mi byť obrubou Ježišovho odevu a prinášať trpiacim a núdzným Pánovu lásku.“ /Marek 6,53-56/ Každý deň prosím nášho Pána, aby mi pomohol prinášať druhým príklad lásky. “ **Časť listu od členky Martiny z väznice v Nitre:** „Cítim veľmi často, že to zlo chodí za mnou ako môj tieň a vtedy ako záblesk svetla, začnem sa modliť. A tak, ako si ten kľud a pokoj nájdem v srdci vďaka tomu, tak aj to okolie sa tak povediac „upokojí“... Dost' často premýšľam aj nad tým, že až príde čas a budem na slobode aj ja, ako sa stať takým človekom, ako ste Vy... Tolko zla som dakedy spôsobovala ľuďom, či už slovom alebo skutkami, že by som to chcela určite zmeniť a robiť niečo také ako Vy... Viem, že to čo sa už stalo nezmením, ale chcela by som žiť život, a to v dobrom, vo viere a v láske... A to čo robíte aj Vy v mene Pána, s takou láskou, trpezlivosťou a hlavne vierou je až neuveriteľne krásne... A aj vďaka Vám viem, že aj môj život akým smerom chcem, aby šiel... Vravela som o Vás nie raz aj mamke, dokonca aj plakala a vravela, že by Vás veľmi rada chcela spoznať, tak snáď sa to v budúcnosti podarí, lebo ja Vás chcem určite pozvať ku nám, pretože Vy ste moja druhá rodina.“ **Ak chceš, aby nás aj tvoja rodinka videla a podala si s nami ruku, porozprávala sa, pomodlila, nech určite príde do Trenčína do kostla sv. rodiny 27.4.2024 od 13.00 hod. Príde biskup Rábek, apoštolský Nuncius na slovensku, LCH, Ego, Dávod Janočko, L'múry,...** Súčasťou programu budú aj svedectvá, sv. omša, vystúpenia a modlitby chvál.

Zdroj: <https://www.ordinariat.sk/hudobna-navsteva-v-banskej-bystrici/> **Foto:** 11.2.2024 sme zavítali do väznice v Banskej Bystrici s kapelou z Českej republiky s názvom „Dobrá otázka“. Speváčka Marta napísala: „Když jsem poprvé slyšela o tom, že někteří lidé navštěvují vězňené a chodí za nimi hrát, modlit se a povzbuzovat je, nadchlo mě to! A ani ve snu by mě nenapadlo, že by to mohlo nadchnout všechny z kapely a že bychom do věznice jeli s kompletním vybavením a s našimi písněmi. A přesně to se stalo. Samozřejmě se to jako vždy neobešlo bez nějakých našich zapomenutí. Já jsem například zapomněla doma svůj kabát a v Brně všechny noty. Vzhledem k tomu, že se do vězení nesměly brát telefony a počítače, to byl trochu průšvih, ale vyřešila to Martinka tiskem všech not! Pro kabát jsme se ještě stavili. Zbytek super průšvihů si necháme pro sebe. Radši.

Přijeli jsme už den před akcí, abychom nemuseli vstávat ve tři ráno. Z hostelu jsme v neděli po sedmé vyráželi do věznice. Prošli jsme úspěšně kontrolou, Filip projel s autem a už se chystala aparatura. Byli jsme v jakémsi sklepním sále, kudy se šlo rovnou zvenku. Moc jsme se nezastavili. Najednou přišel kněz, vězni, společně jsme prožili mši, s některými jsme si podali ruku při pozdravení pokoje. Pak jsme hráli. Bude to dobré, Zase nám vyjde slunce,... V hlavě se mi honily otázky. Zajímá je to vůbec? Můžou tomu uvěřit? Může je to povzbudit? Jaké to musí pro mě být? Muži v modrých stejných oblečeních vypadali sympaticky, občas se usmáli, občas dojali. Vypadalo, že to má smysl, že se hudba dotýká srdcí. Věřím tomu! Byli mi sympatičtí, bylo mi jich líto. Necítila jsem zášť ani odpor ani nic podobného. Cítila jsem, že jsme všichni lidi. A že já jak oproti většině z nich dostala tolik nezasloužených darů, že je nehodlám soudit. Já mám domov, rodinu, zázemí! Tolik věcí, kterých si často nevážím. A oni? Mnozí z nich se, i když půjdou z vězení, nebudou mít kam vrátit... Záleželo mi zkrátka na tom, abychom jim přinesli kousek světla. Najednou byl konec, muži v modrém děkovali a odcházeli. Usmívali se, byli vděční. Jeden se ptal, kde nás jeho dcera najde na YouTube! Až po jejich odchodu jen tak mimochodem Michal Libant, organizátor a zprostředkovatel našeho hraní ve věznici, řekl, že někteří su tu za vraždu. Například. Já jsem byla

překvapená, ale nezměnilo to nic na mém postoji. Možná bych mluvila jinak, kdybych přišla do osobního kontaktu s velkým násilím. Nevím. Ale teď to vnímám takto... Po tomto prvním bloku přišla skupina mužů a pak několik žen. Všichni ve vazbě. Ještě se ani neví, zda jsou vinní. Jedna žena měla nádherné kaštanové vlasy. Asi na ni dlouho nezapomenu. Jedna brečela. Tolik bych jim přála, aby mohly zažít v životě dobro a lásku. Zranění plodí další zranění. Do třetice jsme toto dopoledne navštívili tři muže, kteří byli ve vězení na doživotí. Vzali nás za nimi do útrob věznice. Ukazovali nám kapli s kovovými dveřmi a “balkonové klíčky” zhruba 4x3 metry, kam chodí vězni denně na hodinu na “procházku”. Je to vlastně pokoj s kari sítí místo stropu. Po vrchu chodí dozorcí. Pak nás přivedli do “obýváku”, kam za námi měli přijít ti tři muži s doživotními tresty. Přišli. Těsně před jejich příchodem nám řekl Michal, že budou bez náramků, tzn. bez pout. Přišlo mi to ok. Doposud to takto bylo se všemi. Nenapadlo mě se bát. Jen v jednu chvíli, když jsme hráli A to slunce, mě začaly napadat zlé myšlenky, že by se mohlo přece jen něco stát. Zbytek času jsem jen přemýšlela, jestli to ty lidi nějak povzbudí, namotivuje, nebo ani ne. V této věznici jsme dostali oběd a během jídla mluvili s Michalem a knězem, co to vše s námi absolvoval. Vařil tam také jeden muž z věznice a vařil výborně! Poté jsme se rozloučili a jeli do **druhé věznice (BB-Kráľová vid' foto)**. Průchod dovnitř

byl opět trochu dobrodružství. Ono je to zkrátka ještě o něco hustější, než na letišti 😊 Tady jsme měli jen jeden koncert a mši, zato ale nejdelší a za mě i nejlepší! Už jsme trochu věděli, co a jak, taky jsme byli víc v klidu, vypadalo to tam jako ve škole, jen s mřížemi. Dovolili jsme si hrát i Zahradu a Výtahy a hráli jsme si tak po svém. Když jsme hráli výtahy, oni stáli a tleskali do rytmu a zkoušeli zpívat. A pak nám v pravou chvíli v Broukovi Michal zhasl a já jsem si říkala, že je to fakt dobré. Nakonec jsme zahráli i Bella ciao!!! A pak už čau a rychle domů, čekala nás čtyř, některé šesti hodinová cesta.“

Foto: 12.2.2024 sme už boli pozvaní svedčiť na „obnovu manželských sľubov“ do kostola Trenčín Juh, kde by sme mali mať, ak Pán dá, aj 9. výročie spol. Dismas 27.4.2024, kde nás minule bolo skoro 1000 ľudí. Je to ozaj obrovský kostol. Pozvite aj svojich blízkych, nech sa prídu pozrieť. Príde Ego, LCH, apoštolský nuncius, biskup Rábek, Dávid Janočko, Adam Likavčan a množstvo ďalších hostí.

Foto: 12.2.2024 Trenčín, vo vchode u Martinky Hudecovej, ktorá nás pozvala, nakoľko sa nemohla kvôli obmedzeniu (náramku na nohe) dostať do kostola na obnovu, tak sme ju prišli v noci navštíviť. Už bola v pyžame, ale aj tak nás vyobľúbila a bola šťastná. **Martina H. napísala:** „Chcem sa ti skutočne zo srdca poďakovať za to, že si ma s manželkou prišiel pozdraviť. Tvoja návšteva bola pre mňa úžasná a zvláštna, máš v sebe obrovskú energiu, ktorú odovzdávaš ďalej. Aj keď sme boli spolu len chvíľu, no potom ako ste odišli a ja som sa vrátila do bytu a ľahla som si do postele, ma ovládol taký fantastický pokoj a neopísateľne dobrý

pocit. A presne toto ma napadlo, čo som deň dozadu čítala. Každým dňom sa utvrdzujem viac a viac, že Boh je všade prítomný a skutočne, ak ho človek počúva, čo šepká, tak sa netreba ničoho obávať. On najlepšie vie, čo a ako.“

Príspevok Alenky Čaplovej: „Začalo to púťami do Medžugoria zhruba pred ôsmimi rokmi, t.z. r.2015, kde pri rozhovoroch s členkami komunity svetlo Máriino sme sa dozvedeli, že potrebujú tisíce ružencov pre ľudí, hlavne postihnutých vojnou na Ukrajine. Vtedy ešte vojna, ako ju teraz poznáme, nebola. Na základe informácii čo sa tam deje, nám to nedalo a rozmýšľali sme, ako pomôcť. A tak sme začali ružence vyrábať. Najskôr s deťmi v rámci dielničiek, neskôr sa pridali aj rodičia. Bolo to niečo úžasné a moc povzbudivé, keď sme videli, že čas v rodine nemusí byť strávený len pred televízorom, ale aj zmysluplnou činnosťou celej rodiny spolu.“

A prišla možnosť misijnej cesty do Afriky. V Tanzánii boli ružence kňazmi a rehoľníkmi veľmi žiadané. A ružencov bolo málo. No Pán Boh to vyriešil prostredníctvom dobrovoľníčky Zuzky, ktorá pracuje vo väznici v Ilave. So súhlasom vedenia väznice v Ilave sme v roku 2020 naučili vyrábať ružence najskôr ženy, ktoré tam čakali na rozhodnutie súdu a neskôr doživotne odsúdených väzňov Mariana Jánošika, Lubora Masára, Petra Grofčíka a Vladimíra Miča. Neskôr sa pridali aj Milan Uriga a Marian Gašparovič. Všetci vyrábajú ružence veľmi ochotne a precízne. Pri osobných stretnutiach s nimi, sme sa dozvedeli, akú majú radosť, že môžu na niečom takom spolupracovať, ako im to dáva určitý zmysel života. Keď spoluväzni počas video-prezentácii vidia, čo sa vo väznici vyrába, žiadajú o ružence aj pre členov ich rodín. Jeden z odsúdených sa vyjadril, že keď jeho mama uvidí fotky z misijnej cesty, na ktorej boli odovzdané ružence aj ním vyrobené, bude mať veľkú radosť a určite uverí, že jeho život nie je zbytočný a že aj on je užitočný. **Fotky z misijných ciest do Tanzánie.** No a po určitom čase opäť úradovalo Medžugorie. Na jednej svätej omši v rámci prosieb zazneli prosby dvoch Slovákov s úmyslom za odsúdených. Jeden Slovákom bol kpt .Mgr. Michal Libant, vedúci Slovensko-českého spoločenstva DISMAS a druhou bola dobrovoľníčka z farskej charity Košeca. A tak začala spolupráca farskej charity so spoločenstvom Dismas. Farská charita v Košeci poskytne materiál a odsúdený v Ilave, predovšetkým Lubor Masár a Marián Gašparovič, vyrábajú ružence pre spoločenstvo DISMAS, ktoré ich v rámci svojich aktivít posúva odsúdeným v ostatných väzniciach na Slovensku aj v Čechách. Veľká

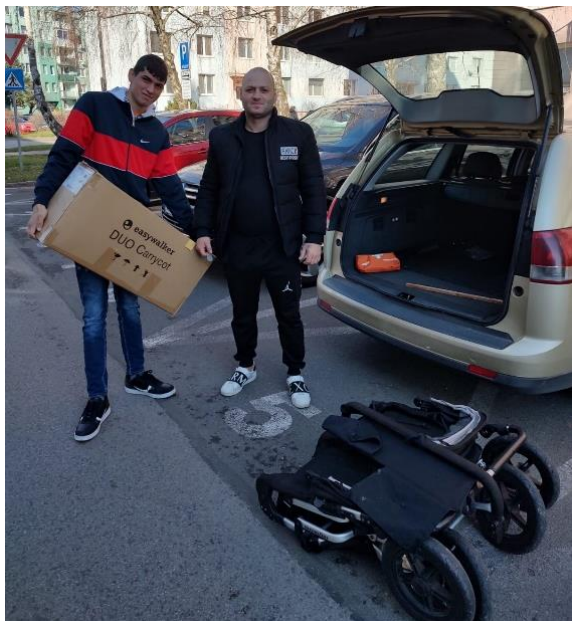

vďaka Bohu za možnosti, aké nám dáva, vedeniu väznic za spoluprácu, odsúdeným za ich ochotu a usilovnú prácu a spoločenstvu DISMAS za ich činnosť. S láskou členovia FCH v Košeci. “

Príspevok Stanislav T. (vid' foto): „Tak v prvom rade Vás s mojím bratom Ladislavom (vid' foto) veľmi srdečne pozdravujeme s prianím plnosti Božieho požehnania, pokoja, zdravia a veľa Božích milostí do Vašich životov. Vieme, aké to je ťažké vo vyhnanstve a že to nemáte veľmi jednoduché, ale môžeme Vás uistiť, že každý deň Vás s bratom Ladislavom

lídom Michalom a jeho manželkou, dali nám do auta charitu pre člena, ktorý bol tiež vo vyhnanstve a teraz čaká dvojičky, tak sme naložili kočík, detskú postieľku a samozrejme ani na nás náš líder Michal s jeho manželkou nezabudli a dali nám krásne ružence, odznaky s logom Dismas a nádherné ikony. Samozrejme ako vždy nás líder Michal s jeho manželkou požehnali a my sme sa s veľkou radosťou vybrali s bratom Ladislavom do domova dôchodcov slúžiť našim starším bratom a sestrám v tomto zariadení v Senici. Po tom ako sme skončili, tak sme sa vybrali do Českej republiky do krásnej dediny, ktorá sa volá Moravany u Brna (vid' prvá fotka s kňazom Jendom, ktorý nás každý deň žehná o 20.00 hod. a aj tu o tejto hodine prišiel dopredu a modlili sme sa za teba) a tam sme sa opäť stretli s Michalom a svedčili sme

birmovancom (vid' foto

z kostola) o našom spoločenstve Dismas a potom sme sa vybrali späť na Slovensko. Samozrejme musím ešte podotknúť, že českí bratia boli veľmi milo prekvapení a neustále ďakovali za nás a za naše spoločenstvo a boli sme pozvaní aj na večeru. Ráno v nedeľu sme s bratom Ladislavom išli odovzdať charitu nášmu členovi, ktorý, ako som napísal, čaká dvojičky - Gabovi Kováčovi (vid' foto). Potom sme sa s bratom Ladislavom vybrali do domova dôchodcov do Trstína, kde máme tiež jednu členku Máriu (vid' foto) a po príjazde za touto členkou sme opäť zažili veľa vďačnosti a videli sme na jej tvári obrovskú radosť a neustále nám opakovala, akí sme zlatí a úžasní. Mala z našej návštevy obrovskú radosť. Po tejto návšteve sme sa s bratom Ladislavom vybrali do dediny Cabaj Čápor a opäť sme s Michalom svedčili o našom spoločenstve Dismas. Bol to veľmi nádherný čas a opäť ľudia boli náramne potešení z našej návštevy. Drahí bratia, celý tento víkend sme slúžili

nášmu Pánovi a zabudli sme na tie svetské veci, ale dali prednosť nášmu Pánovi. Foto: Cabaj Čápor a pri mikrofóne Evka, ktorá si zobrala slovo počas svedectiev, nakoľko svedčila, že jej kamarátka sa potom, ako sme sa za ňu modlili v spol. DISMAS, ozdravela z rakoviny. Už len doplním, ak budeš chcieť vonku slúžiť, tak vždy služba je a bude, ak Pán dá, a presvedčujú sa o tom aj brat Stanislav a Ladislav, ktorí zakúšajú veľké požehnanie a nielen v službe.

sprevádzame svojimi modlitbami. Drahí bratia, ani si neviete predstaviť, akú radosť máme z toho, že môžeme slúžiť nášmu Pánovi. Viete, keď svoj život odovzdáte nášmu Pánovi i vo Vašom živote sa budú diať veľké veci a budete šťastní a hlavne budete vedieť, že náš Pán je neustále prítomný. V sobotu sme sa ráno stretli s našim

Foto: 21.2.2024 som bol s rodinkou na návšteve u Michala Straku -Ega, kde som mu oficiálne odovzdal kresbu dar z Iľavskej väznice, ktorý namaľoval Samuel.

Časť listu od člena Michala z väznice v Horní Slávkov Česká republika:

mi nezapadli oči

„Malí Miša je v nemocnici, že neví jestli se z toho dostane začal sem brecet zavřel sem se na záchode a ta msem břečel celý den. Druhý den sme zavolať mámne a zeptal sem se co se stalo a ta mi řekla že Kuba ublížil mému synovi a že byla v nemocnici se zeptat jak mu je, tam jí řekli že má oboustranní krváčení do hlavy, že je to teď jen na Božím smilování. Tak sem se každé den modlil a modlil a po půl roce sem dostal správu, že můj syn se probral z kómatu, ale že ještě není konec, tak sem nepřestával se modlit. Čím víc sem se modlil, tím líp bylo mému synovi, takže věřím na zázraky. Ale proč potřebuji pomoc je že cejtím, že se musím pomstít. Jak se to stalo mě zavřeli 1.1.2019, syn se narodil 17.4.2019, ale má bejvalá družka se vrátila ke svému bývalému, který užíval drogy. Zatáhl ji znova do drog, ale družka si našla práci na dva dny, ale neměla hlídání, tak

požádala svého přítele jestli je pohlídá, ale byl nafetovaný a taky nesnesl že se mnou má syna. Dva dny ho týral, trásl s ním tak dlouho dokat' mu nezapadli oči. Sousedka která byla na kávě zavolala sanitku. V nemocnici byl rok, pak ho dali k pestounům a tam...“

Foto: dňa 21.2.2024 hlavné mesto Sloveska Bratislava a dom Quo Vadis, prednáška a svedectvá spol. Dismas. Krásne bolo na tom, že prišli aj Peci aj Erika, ktorí sa zosobášili ešte vo výkone trestu. **Erika Dz. napísala:** „Konečne som voľná. Šťastná. Spokojná. Mám nový život, nového muža a idem robiť nové rozhodnutia, dúfam už

len správne. Momentálne vybavujeme svadbu v kostole pred Pánom. 6 rokov smútku a beznádeje je za mnou. Zvládla som to, aj keď celý svet vrátane mojej rodiny, boli proti mne. Často som si myslala, že som na konci so silami. Boli obdobia, najmä na začiatku, keď som si chcela ublížiť. Mala som to do bodky premyslené, kde, čo, ako, aj kedy... no vždy som si povedala, ešte jeden posledný deň, ešte jeden deň vydržím... celú dobu som sa v duchu modlila: "Bože, daj mi silu prežiť ešte jeden deň." A takto to šlo roky. Boli obdobia, keď mi nikto okrem Dismasu nepísal. Pamätám si jedny Vianoce, keď všetky dievčatá dostali vianočné pozdravy okrem mňa. Niektoré ich mali v izbách aj niekoľko. Celú dobu mi išlo v hlave, v čom som horšia, že na mňa celý svet ešte aj na Vianoce zabudol. Na druhý deň mi prišla pošta z Dismasu a v ňom krásna ručne maľovaná pohľadnica a v nej detské písmo, že mi prajú cudzí ľudia krásne a požehnané Vianoce a že na mňa myslia. Úplne mi to vyrazilo dych. Dodalo silu bojovať. Viete, vo väzení sa ženy často vysmievaajú z viery, z toho, keď sa chce človek niekam posúvať. Chcem popriať ženám, nech nájdú pokoj v duši a nech sa nedajú ovplyvniť. Ja som sa nedala a stojí za to vydržať.“

Najbližšie sa chystáme do väzníc, Hrnčiarovce nad Parnou, Dubnica nad Váhom, NR chrenová, Banská Bystrica, Košice-väzba, Košice-Šaca, Kuřím, Rýnovice, Jiřice, Ružomberok, Želiezovce (po Veľkej Noci).

40 hod. P+S	Predkladaný úmysel za spol. Dismas, za teba aj tvoju rodinu a všetky miesta, kam práve ideme
8.-9.3.2024	za úmysly členov Dismasu
15.-16.3.2024	za evanjelizáciu národov vo svete
22.-23.3.2024	za našich kňazov, biskupa Rábeka, nové duchovné povolania
29.-30.3.2024	za odsúdených, ktorých navštevujeme a navštívime. A za ľudí, ktorých zranili, ublížili.

4.3.2024 **Boh Ťa žehnaj, drahý brat v Kristovi - BTŽ + Michal NL - NOVINKY z Dismasu č.95**

SOLI DEO GLORIA

